

Αριθμός Απόφασης 76 / 2024

(Αριθμός έκθεσης κατάθεσης αγωγής 24/23.01.2023)

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ
ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τον Πρωτοδίκη ο
οποίος ορίστηκε με Πράξη της Προέδρου Πρωτοδικών και τη
Γραμματέα

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 14η.02.2024,
προκειμένου να δικάσει υπόθεση, μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΥΣΑΣ Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας με την
επωνυμία «ΓΕΑ - GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ
ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και το διακριτικό τίτλο «ΓΕΑ
- GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», με ΑΦΜ 997495285, εδρεύουσας στην
Αθήνα, επί της οδού Λαζ.Σώχου, αρ.4, νομίμως εκπροσωπούμενης, που
παραστάθηκε στο ακροατήριο δια της πληρεξουσίου δικηγόρου της
Ε

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ με ΑΦΜ
1 στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το κατάστημα υγειονομικού
ενδιαφέροντος με το διακριτικό τίτλο ευρισκομένου στην παραλία
4 η οποία δεν εμφανίσθηκε ενώπιον του ακροατηρίου,
ούτε και εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο

Η ενάγουσα ζητεί να γίνει δεκτή η με ημερομηνία 23.01.2023 και
αριθμό έκθεσης κατάθεσης 24/23.01.2023 αγωγή της, η οποία κατατέθηκε στη
γραμματεία του παρόντος δικαστηρίου και προσδιορίσθηκε να δικάσθει κατά
την αναφερομένη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο, εγγραφείσας προς
τούτο στο οικείο πινάκιο

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υπόθεσης οι διάδικοι παραστάθηκαν, ως
ανωτέρω ανεφέρθη, η δε πληρεξουσία δικηγόρος της ενάγουσας ανέπτυξε
προφορικά τους ισχυρισμούς της και ζήτησε να γίνουν δεκτά, όσα
αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις της

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από την νομίμως προσκομιζόμενη μετ'επικλήσεως από μέρους της ενάγουσας υπ.αριθμ.5.242/25.04.2023 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της Περιφέρειας του Εφετείου με έδρα το Πρωτοδικείο αποδεικνύεται ότι ακριβές αντίγραφο της υπό κρίση αγωγής με έκθεση κατάθεσης δικογράφου, πράξη ορισμού δικάσιμου και κλήση προς συζήτηση κατά την αναφερομένη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στην εναγομένη (άρθρα 122, 123, 124 παρ.2 και 128 παρ.4 του ΚΠολΔ). Επομένως, εφόσον η τελευταία δεν εμφανίστηκε στην παρούσα δικάσιμο, ούτε εκπροσωπήθηκε κατ'αυτήν δια πληρεξουσίου δικηγόρου (άρθρα 94 επ. του ΚΠολΔ), όταν εκφωνήθηκε και συζητήθηκε η υπόθεση με την σειρά εγγραφής της στο οικείο πινάκιο (όπως προκύπτει από τα πρακτικά της δημοσίας συνεδρίασης), πρέπει να δικαστεί ερήμην (άρθρα 591 παρ.1 εδ.α' και 271 παρ.1, 2 του ΚΠολΔ).

Ο ν.2121/1993, όπως ισχύει και μετά την τροποποίηση των διατάξεών του από τις διατάξεις του ν.4481/2017 (ΦΕΚ Α' 100/20.7.2017), προστατεύει τις βασικές κατηγορίες δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, αναγνωρίζοντας στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς, σε κάποιες περιπτώσεις, το αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν ορισμένες χρήσεις των εισφορών τους και σε άλλες περιπτώσεις ένα απλά ενοχικό δικαίωμα. Ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες είναι, κατά την ενδεικτική απαρίθμηση διάφορων κατηγοριών στο άρθρο 46 παρ.1 του παραπάνω νόμου, η οποία διατηρήθηκε σε ισχύ και μετά τη θέσπιση του ν.4481/2017, τα πρόσωπα που ερμηνεύουν ή εκτελούν με οποιοδήποτε τρόπο έργα του πνεύματος, όπως οι ηθοποιοί, οι μουσικοί, οι τραγουδιστές κλπ., ενώ παραγωγοί υλικού φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας είναι, κατά το άρθρο 47 παρ.2 του ίδιου νόμου, τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα με πρωτοβουλία και ευθύνη των οποίων πραγματοποιείται η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων μόνο ή εικόνων με ή χωρίς ήχο. Στο άρθρο 49 του ν.2121/1993 καθιερώνεται δικαίωμα εύλογης αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση



έχει εγγράφει στον υλικό φορέα, καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο ή για παρουσίαση στο κοινό. Η αμοιβή αυτή είναι ενιαία από την άποψη ότι πληρώνεται μία φορά από τον χρήστη και κατανέμεται μεταξύ των δύο κατηγοριών δικαιούχων και μάλιστα εξ ημισείας (άρθρο 49 παρ.1 και 3 του ν.2121/1993). Όταν δε ο νόμος καθιερώνει δικαίωμα εύλογης αμοιβής, ο δικαιούχος έχει μόνο το ενοχικό δικαίωμα να ζητήσει εύλογη αμοιβή από τους χρήστες. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της ανατίθεται υποχρεωτικά (άρθρο 49 παρ.2 του ν.2121/1993) στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι πρέπει να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν την αμοιβή από τους χρήστες, διότι η φύση των πραγμάτων καθιστά αναγκαία τη συλλογική διαχείριση, δεδομένου ότι η είσπραξη τέτοιου είδους αμοιβών από τον ατομικό δικαιούχο είναι πρακτικά ανέφικτη. Για την είσπραξη της εύλογης αμοιβής μπορεί κάθε κατηγορία ενδιαφερομένων να εκπροσωπείται από χωριστό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 3 του ν.4481/2017 ως «οργανισμός συλλογικής διαχείρισης» νοείται κάθε οργανισμός που εξουσιοδοτείται από το νόμο ή μέσω μεταβίβασης, άδειας ή οποιοσδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας, για τη διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων εξ ονόματος περισσότερων του ενός δικαιούχων, για το συλλογικό όφελος αυτών, ως αποκλειστικό ή κύριο σκοπό του, και ο οποίος πληροί ένα από ή αμφότερα τα ακόλουθα κριτήρια: αα) ανήκει στα μέλη του ή ελέγχεται από αυτά και ββ) έχει οργανωθεί σε μη κερδοσκοπική βάση, ενώ «οργανισμός συλλογικής προστασίας» νοείται κάθε οργανισμός που εξουσιοδοτείται μέσω μεταβίβασης, άδειας ή οποιοσδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας για την προστασία δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων για λογαριασμό περισσότερων του ενός δικαιούχων και για το συλλογικό όφελος αυτών, ως αποκλειστικό ή κύριο σκοπό του. Ως «χρήστης», σύμφωνα με την παραπάνω διάταξη, νοείται κάθε πρόσωπο ή οντότητα που εκτελεί πράξεις που υπόκεινται στην άδεια των δικαιούχων, στην αμοιβή των δικαιούχων ή στην καταβολή αποζημίωσης στους δικαιούχους και το οποίο δεν ενεργεί υπό την ιδιότητα του καταναλωτή.

Επίσης, το άρθρο 5 παρ.1 και 2 του ν.4481/2017 ορίζει ότι «1.Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με άδεια του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού μπορούν να συνιστούν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης στον οποίο αναθέτουν κατ'αποκλειστικότητα την εξουσία, ιδίως, να διαπραγματεύεται, να χορηγεί άδειες, να συμφωνεί το ύψος των αμοιβών, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια, να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες και να τη διανέμει στους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, 2.Για τη χορήγηση της άδειας λειτουργίας στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, καθώς και για κάθε άλλο θέμα που αφορά τη συλλογική διαχείριση, εφαρμόζονται οι διατάξεις του παρόντος νόμου για τη συλλογική διαχείριση». Επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 7 παρ.1 και 2 του ν.4481/2017 «1.Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας τεκμαίρεται ότι έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας των δικαιωμάτων επί όλων των έργων ή των αντικειμένων προστασίας ή όλων των δικαιούχων για τα οποία ή για τους οποίους δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή τα δικαιώματα εύλογης αμοιβής ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή μέσω οποιοσδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας. Εφόσον οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που λειτουργεί με άδεια του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού ασκεί δικαιώματα ή αξιώσεις στο πλαίσιο του ν.2121/1993, τα οποία υπόκεινται σε υποχρεωτική συλλογική διαχείριση, τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους. Εάν στην περίπτωση του προηγούμενου εδαφίου, υφίστανται περισσότεροι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης για μία συγκεκριμένη κατηγορία δικαιούχων, το τεκμήριο ισχύει, εφόσον τα δικαιώματα ασκούνται από κοινού από όλους τους αρμόδιους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης σύμφωνα με τις ειδικότερες διατάξεις του ν.2121/1993. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας μπορούν να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους όνομα, εάν η αρμοδιότητα τους στηρίζεται σε μεταβίβαση της σχετικής εξουσίας, ή σε πληρεξουσιότητα, ή σε οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. Επίσης νομιμοποιούνται να ασκούν όλα τα δικαιώματα που έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς από τον δικαιούχο ή που καλύπτονται από την

πληρεξουσιότητα ή από οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία, 2.Για τη δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δικαιούχων που εκπροσωπούνται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή από οργανισμό συλλογικής προστασίας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια ή χωρίς την καταβολή εύλογης αμοιβής και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών». Σύμφωνα με τα παραπάνω, και ειδικότερα, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρου 7 του ν.4481/2017, στο οποίο καθιερώνεται το τεκμήριο αρμοδιότητας διαχείρισης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, και του άρθρου 5 παρ.2 του ν.2054/1992, προκύπτει, ότι στην περίπτωση της, κατά την προαναφερόμενη έννοια του τελευταίου αυτού άρθρου (5 παρ.2 του ν.2054/1992) «σύγχρονης δημοσίευσης» φωνογραφήματος, οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να επιδιώξουν την διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αλλοδαποί, αντίστοιχοι, δικαιούχοι, για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, σύμφωνα με την παρ.2 του άρθρου 3 του ν.2121/1993 «δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους». Από τη διάταξη αυτή σαφώς προκύπτει ότι, ο κατ'αρχήν σκοπός και προορισμός της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης είναι η λήψη της εκπομπής από τους ιδιώτες στα σπίτια τους ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για προσωπική τους χρήση. Γι'αυτήν τη χρήση έχουν ήδη καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς. Στην περίπτωση όμως, που υπάρχει δημόσια χρήση ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια του δικαιούχου αυτού και καταβολή ειδικής για τη χρήσης αυτή αμοιβής. Από την ως άνω διάταξη (άρθρο 3 παρ.2) καθίσταται σαφές ότι, βασική προϋπόθεση της δημόσιας εκτέλεσης, χρήσης ή παρουσίασης είναι να απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την έννοια του «κοινού», καθαρά ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας, και η παρουσίαση να προορίζεται γι'αυτό. Υπό την έννοια δε της

άνω διατάξεως, είναι προφανές ότι, το κρίσιμο στοιχείο, σχετικά με το δημόσιο χαρακτήρα της χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, είναι αν γίνεται κάτω από συνθήκες, που το κάνουν προσιτό στο «κοινό» με την ως άνω έννοια. Απαιτείται δηλαδή, η ύπαρξη πράξης, με την οποία ο λήπτης του ραδιοτηλεοπτικού έργου καθιστά αυτό προσιτό σε «αόριστο αριθμό προσώπων, τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους «δημόσιας εκτελέσεως» κατά τον ορισμό του άρθρου 3 παρ.2 του ν.2121/1993. Η έννοια δε της «προσιτότητας» συμπεριλαμβάνει, όχι μόνο, το ότι το έργο μπορεί να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων, αλλά και προεχόντως μια σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου που το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Έτσι, πρόκειται περί δημόσιας εκτέλεσης κατά τον ν.2121/1993, όταν ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα, οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας, όμως αυτό δεν γίνεται τυχαία, αλλά στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών. Συνεπώς, όταν ο λήπτης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής με τη χρήση ενός κεντρικού διανεμητικού δέκτη (π.χ. κεραίας), τον οποίο χρησιμοποιεί στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και για τις ανάγκες αυτές, γίνεται μεσάζων ώστε η ραδιοτηλεοπτική εκπομπή να λαμβάνεται και από άλλους πλην του ίδιου, και συγκεκριμένα από πρόσωπα με τα οποία δεν συνδέεται με οικογενειακούς δεσμούς, ούτε είναι μέλη του άμεσου κοινωνικού περιβάλλοντος του, σε χώρο που ο ίδιος παρέχει ή για τον οποίο είναι υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για απλή λήψη εκπομπής, αλλά για μια άλλη ανεξάρτητη πράξη με την οποία το εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα αντιληπτό από άλλο κοινό στο οποίο δεν είχε αποβλέψει ο δημιουργός και στο οποίο ο χρήστης μετακινεί την εκπομπή χωρίς δικαίωμα. Η πράξη αυτή, συνιστά πλέον, δημόσια εκτέλεση του έργου, έχουσα διαφορετικό προορισμό της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης και διακριτή από την αρχική ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, με συνέπεια γι'αυτήν (δημόσια εκτέλεση) να απαιτείται άδεια του δημιουργού και να δικαιολογείται η αξίωση άλλης αμοιβής. Σύμφωνα με όλα αυτά, η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μιας επιχείρησης ενώπιον του κοινού (των

συναλλασσομένων με τον επιχειρηματία προσώπων, εφόσον δεν υπάρχει μεταξύ αυτών και του επιχειρηματία οικογενειακός ή άμεσος κοινωνικός δεσμός) από δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεόρασης εγκατεστημένου μόνιμως ή ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρόαση, αποτελεί νέα χρήση ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής (βλ.ΑΠ 649/2013, ΑΠ 651/2013 ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, το άρθρο 22 παρ.1 έως 7 του ν.4481/2017 προβλέπει ότι «1.Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι χρήστες διεξάγουν διαπραγματεύσεις για τη χορήγηση αδειών χρήσης των δικαιωμάτων με καλή πίστη και στο πλαίσιο αυτό ανταλλάσσουν κάθε αναγκαία πληροφορία, 2.Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, προκειμένου οι χρήστες να έχουν την ευχέρεια της χρήσης των έργων του ρεπερτορίου τους, αξιώνουν από αυτούς ποσοστιαία αμοιβή κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32 του ν.2121/1993, 3.Οι όροι χορήγησης αδειών χρήσης βασίζονται σε αντικειμενικά κριτήρια που δεν εισάγουν διακρίσεις. Κατά τη χορήγηση αδειών χρήσης δικαιωμάτων που αφορούν σε επιγραμμικές υπηρεσίες οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δεν υποχρεούνται να χρησιμοποιούν ως προηγούμενο τους όρους χορήγησης αδειών χρήσης που έχουν συμφωνηθεί με έναν χρήστη, όταν ο χρήστης αυτός παρέχει ένα νέο είδος επιγραμμικής υπηρεσίας, το οποίο είναι διαθέσιμο στο κοινό της ΕΕ για λιγότερο από τρία (3) έτη, 4.Για τη χορήγηση άδειας οι χρήστες υποβάλλουν σχετικό αίτημα στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, αναφέροντας μεταξύ άλλων τις πληροφορίες που είναι απαραίτητες για τον σκοπό αυτόν. Μετά τη λήψη όλων των σχετικών πληροφοριών ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση, χορηγεί την άδεια, εκτός εάν συντρέχει λόγος άρνησης, τον οποίο γνωστοποιεί με ειδική αιτιολογία εγγράφως στον χρήστη και κοινοποιεί στον ΟΠΙ, 5.Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν τη δυνατότητα στους χρήστες να επικοινωνούν με αυτούς με ηλεκτρονικά μέσα, συμπεριλαμβανομένης της δυνατότητας να υποβάλλουν αναφορές σε σχέση με τη χρήση άδειας, 6.Σε περίπτωση μη καταβολής αμοιβής για τη λήψη άδειας ή διαφωνίας ως προς το ύψος της αμοιβής που αξιώνει ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ο χρήστης οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης το αιτούμενο ποσό αμοιβής ή εκείνο που θα έχει ορίσει και επιδικάσει προσωρινά το Μονομελές

Πρωτοδικείο, κατόπιν αίτησης είτε του χρήστη είτε του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ως συνήθως καταβαλλόμενο σε παρόμοιες περιπτώσεις ή ως εύλογο, αν δεν υπάρχουν παρόμοιες περιπτώσεις. Μετά από αγωγή που ασκεί ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ή ο χρήστης, το αρμόδιο Μονομελές Πρωτοδικείο, που δικάζει κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών του ΚΠολΔ, προσδιορίζει οριστικά την αμοιβή και το ύψος αυτής και την επιδικάζει, 7. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ χρήστη και οργανισμού συλλογικής διαχείρισης ως προς το ύψος της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ν.2121/1993 και τους όρους πληρωμής της, το Μονομελές Πρωτοδικείο, που δικάζει κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, καθορίζει αυτά προσωρινά, μετά από αίτηση του χρήστη ή του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, και επιδικάζει προσωρινά μέχρι το ήμισυ της εύλογης αμοιβής που καθόρισε. Για τον οριστικό προσδιορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και των όρων πληρωμής της εφαρμόζεται το τελευταίο εδάφιο της παρ.6». Ακολούθως, με το άρθρο 54 παρ.6 του ν.4481/2017 καταργήθηκαν οι διατάξεις του τέταρτου και πέμπτου εδαφίου της παραγράφου 1 του άρθρου 49 του ν.2121/1993, με τις οποίες προβλέπονταν, ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονταν από το καθ'ύλην αρμόδιο δικαστήριο, σύμφωνα με τις γενικές διατάξεις των άρθρων 12 επ. του ΚΠολΔ κατά την τακτική διαδικασία. Επίσης, με την επιφύλαξη της παρ.12 του άρθρου 53 και της παρ.15 του ανωτέρω άρθρου, καταργούνται τα άρθρα 54 έως 58 του ν.2121/1993 και η παρ.3 του άρθρου 72 του ν.2121/1993. Συνακόλουθα, μετά την κατάργηση του τέταρτου και του πέμπτου εδαφίου της παρ.1 του άρθρου 49 του ν.2121/1993 και την αποσπασματική υπαγωγή του περιεχομένου τους στο άρθρο 22 παρ.7 του ν.4481/2017 με τίτλο «Άδειες χρήσης, καθορισμός ύψους αμοιβής και εύλογης αμοιβής» όλες οι προεκτεθείσες διαφορές, στα πλαίσια του οριστικού προσδιορισμού της αμοιβής και του ύψους της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ν.2121/1993 και τους όρους πληρωμής της, δικάζονται από το κατά το άρθρο 22 παρ.7 του ν.4481/2017, αρμόδιο Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών του ΚΠολΔ, η οποία διαγράφει καθαρά το δικονομικό πλαίσιο στο οποίο θα κινηθεί ο δικαστικός αγώνας χωρίς να προβλέπεται στη διάταξη αυτή, διάσπαση της αρμοδιότητας του και διαχωρισμός αντικειμένων της δίκης του

άρθρου 49 παρ.1 του ν.2121/1993 με βάση περισσότερα συστήματα οριοθέτησης και κριτήρια προσδιορισμού και τον διικονομικό διαχωρισμό κοινών κατ'ουσίαν συμφερόντων του δικαιούχου (βλ.ΕφΘεσ 350/2021 ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, από τη γραμματική και συστηματική ερμηνεία του άρθρου 22 παρ.1 του ν.4481/2017, δεν ιδρύεται υποχρέωση διαπραγμάτευσης του ύψους της εύλογης αμοιβής των παρ.1 και 5 του άρθρου 49 του ν.2121/1993. Η παρ.7 του άρθρου 22 του ν.4481/2017, αντιπαραβαλλόμενη προς την παρ.6, δεν εντάσσεται στο σύστημα της αναγκαστικής σύμβασης, διότι ο χρήστης έχει ήδη λόγω της νόμιμης άδειας, την ευχέρεια χρήσης του προστατευόμενου αντικειμένου. Η διαφωνία τελεί, υπό διαφορετικές προϋποθέσεις, αναλόγως αν πρόκειται για συμβατική ή νόμιμη άδεια. Στην πρώτη περίπτωση, πρέπει να είναι απόρροια άκαρπων διαπραγματεύσεων, ενώ στη δεύτερη, απλώς, της άρνησης του χρήστη να καταβάλλει στον Οργανισμό Συλλογικής Διαχείρισης, την καθορισθείσα από αυτόν εύλογη αμοιβή (βλ.Συλλογική Διαχείριση Δικαιωμάτων Πνευματικής Ιδιοκτησίας, κατ'άρθρο ερμηνεία του ν.4481/2017, επιμ. Ε.Σταματούδη, σελ.333, 334). Σύμφωνα δε με το άρθρο 22 παρ.6 εδ.β' του ν.4481/2017, η αγωγή καθορισμού της οριστικής αμοιβής για την άσκηση αποκλειστικών εξουσιών, εκδικάζεται κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 614 έως 622 του ΚΠολΔ). Όμοια ισχύουν και για εκείνη της εύλογης αμοιβής, όπως ρητά προβλέπει το άρθρο 22 παρ.7 εδ.β' του ν.2121/1993. Κατά τα λοιπά η νομοθετική επιλογή διασπά την τηρούμενη διαδικασία για τις διαφορές που απορρέουν από το ν.2121/1993. Ενώ όλες οι υπόλοιπες διαφορές συνεχίζουν να εκδικάζονται κατά την τακτική διαδικασία, οι περί καθορισμού της οριστικής αμοιβής εκδικάζονται κατ'εκείνη των περιουσιακών διαφορών. Έτσι, κατά την ως άνω διαδικασία δεν εκδικάζεται κάθε διαφορά που αφορά στην αμοιβή για τις αποκλειστικές εξουσίες και τις νόμιμες άδειες, αλλά μόνον οι του δικαστικού καθορισμού τους. Αν αντιθέτως, οι αμοιβές καθορίζονται συμβατικά και δεν καταβάλλονται, η σχετική αγωγή εκδικάζεται κατά την τακτική διαδικασία σύμφωνα με το ν.4481/2017. Πλέον δε, κατά το εδ.β' των παρ.6 και 7 του άρθρου 22 του ν.4481/2017, καθ'ύλην αρμόδιο δικαστήριο για τον οριστικό καθορισμό της αμοιβής και το ύψος της εύλογης αμοιβής είναι το Μονομελές Πρωτοδικείο, πρόκειται δηλαδή περί εξαιρετικής κατά την έννοια του άρθρου 17 του ΚΠολΔ αρμοδιότητας των Μονομελών

Πρωτοδικείων, ιδρυομένης σε βάρος των Ειρηνοδικείων και των Πολυμελών Πρωτοδικείων (βλ. Συλλογική Διαχείριση Δικαιωμάτων Πνευματικής Ιδιοκτησίας, ό.π. σελ. 369, 370). Η διαφωνία μεταξύ Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης και χρήστη, ως προς το ύψος της αμοιβής ή και τους όρους πληρωμής της, συνιστά διαδικαστική προϋπόθεση της προσφυγής στον δικαστικό καθορισμό της αμοιβής. Δεδομένου δε, ότι η αξίωση γεννάται αυτοδικαίως από και με την άσκηση της προνομιακής χρήσης, η διαφωνία δεν είναι στοιχείο του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου (άρθρο 49 παρ.1 και 5 του ν.2121/1993). Αντιθέτως, αφορά στο έννομο συμφέρον των αιτούντων - εναγόντων. Περαιτέρω, ο Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δεν υπέχει κατά νόμο, υποχρέωση διαπραγμάτευσης με τον χρήστη ως προς το ύψος της αμοιβής, συμφυώς και ως προς τους όρους πληρωμής, αλλά καθορίζει ο Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης τα ανωτέρω μονομερώς, δυνάμει διαπλαστικού δικαιώματος. Επομένως, σε αντίθεση με όσα ισχύουν σχετικά με τη διαφωνία της παρ.6, αυτή της παρ.7 του άρθρου 22 του ν.4481/2017, δεν προϋποθέτει την προηγούμενη διενέργεια άκαρπων διαπραγματεύσεων και το διαπλαστικό δικαίωμα του Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης ασκείται και με την αίτηση - αγωγή δικαστικού καθορισμού. Κατά το γράμμα δε της διάταξης, η διαφωνία δύναται, υπαλλακτικώς, να άπτεται είτε του ύψους της αμοιβής, είτε των όρων πληρωμής, π.χ. αν θα καταβάλλεται εφάπαξ ή τμηματικώς. Περίπτωση διαφωνίας ως προς το ύψος της αμοιβής υπάρχει και όταν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι δεν οφείλει αμοιβή, διότι η χρήση καταλαμβάνεται από εξαίρεση ή περιορισμό. Κατά τα λοιπά, στο δικόγραφο της αίτησης ή αγωγής του Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης πρέπει να αναφέρεται ότι ασκήθηκε το διαπλαστικό δικαίωμα, ότι ο χρήστης διαφωνεί με την καθορισθείσα αμοιβή ή και τους όρους πληρωμής, καθώς και ότι αυτοί είναι εύλογοι (άρθρο 216 του ΚΠολΔ, βλ. Συλλογική Διαχείριση Δικαιωμάτων Πνευματικής Ιδιοκτησίας, ό.π., σελ. 421, 422) (βλ. ΕφΠειρ 351/2021 ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, είναι δυνατόν ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζεται συγγενικά δικαιώματα με σκοπό την είσπραξη της εκ του άρθρου 49 παρ.1 του ν.2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής, όχι μόνο Ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για το σκοπό αυτόν οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ.3 του ν.2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις

αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισης τους στην Ελλάδα και οι τελευταίοι αναθέτουν κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει από τους χρήστες τη σχετική αμοιβή και για τους αλλοδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι τους αλλοδαπούς εκτελεστές, μουσικούς, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Πλέον όμως αυτού, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, δηλαδή οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «Περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με τον ως άνω ν.2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», δηλαδή την μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (άρθρα 2, 4 και 5 παρ.1 του ν.2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως το φωνογράφημα αυτό, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και

δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, στην παραπάνω διεθνή σύμβαση χώρα (άρθρο 5 παρ. 2 του ν.2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι ΗΠΑ, αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης και της Ελλάδας (βλ.ΕφΘεσ 929/2010 ΕΕμπΔ 2010, σελ.997, ΜΠρΚεφ 3/2014 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 32 παρ.1 του Ν. 2121/1993 (ως είχε πριν την τροποποίησή του με το άρθρο 21 παρ.1 του ν.4996/2022, ΦΕΚ Α' 218/24.11.2022), η αμοιβή, που οφείλει να καταβάλλει ο αντισυμβαλλόμενος στο δημιουργό για δικαιοπραξίες που αφορούν τη μεταβίβαση του περιουσιακού δικαιώματος ή εξουσιών από αυτό, την ανάθεση άδειας εκμετάλλευσης, συμφωνείται υποχρεωτικά σε ορισμένο ποσοστό, το ύψος του οποίου καθορίζεται ελεύθερα μεταξύ των μερών. Βάση για τον υπολογισμό του ποσοστού είναι όλα ανεξαιρέτως τα ακαθάριστα έσοδα ή τα έξοδα ή τα συνδυασμένα ακαθάριστα έσοδα και έξοδα, που πραγματοποιούνται από τη δραστηριότητα του αντισυμβαλλομένου και προέρχονται από την εκμετάλλευση, του έργου. Κατ'εξαίρεση, η αμοιβή μπορεί να υπολογίζεται σε ορισμένο ποσό στις ακόλουθες περιπτώσεις: α) η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή του ποσοστού, β) τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, γ) η φύση ή οι συνθήκες της εκμετάλλευσης καθιστούν αδύνατη την εφαρμογή του ποσοστού, ιδίως όταν η συμβολή του δημιουργού δεν αποτελεί ουσιώδες στοιχείο του συνόλου του πνευματικού δημιουργήματος ή όταν η χρήση του έργου έχει δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο της εκμετάλλευσης. Περαιτέρω, στο άρθρο 56 παρ.1 του ν.2121/1993, ως ίσχυε

πριν την κατάργησή του με την έναρξη της ισχύος του ν.4481/2017 (άρθρο 54 παρ.1 του ν.4481/2017), ορίζεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, προκειμένου οι χρήστες να έχουν την ευχέρεια της χρήσης των έργων του ρεπερτορίου τους, αξιώνουν από αυτούς ποσοστιαία αμοιβή κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32 παρ.1 του παρόντος νόμου. Οι εξαιρέσεις από την ποσοστιαία αμοιβή που προβλέπονται στο άρθρο 32 παρ.2 του παρόντος νόμου δεν εφαρμόζονται στην περίπτωση αυτή. Επιπλέον, στην παρ. 3 εδ.ε' και επ. του ίδιου ως άνω άρθρου ορίζεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος πρέπει να γνωστοποιείται προς το κοινό με δημοσίευση του σε τρεις εφημερίδες, από τις οποίες η μία πρέπει να είναι οικονομική. Κατά την κατάστρωση και εφαρμογή των αμοιβολογίων τους, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης οφείλουν να ενεργούν χωρίς αυθαιρεσία και να μην προβαίνουν σε καταχρηστικές διακρίσεις. Το αμοιβολόγιο αυτό όμως δεν δεσμεύει το επιλαμβανόμενο διαφοράς ως προς την εύλογη αμοιβή δικαστήριο (βλ.ΕφΘεσ 1810/2012 Αρμ 2013, σελ.1660, ΕφΘεσ 929/2010 ΕΕμπΔ 2010, σελ.997, ΜΠρΑΘ 8573/2022 ΝΟΜΟΣ). Οι Οργανισμοί Συλλογικής Διαχείρισης και οργανώσεις αντιπροσωπευτικές των χρηστών μπορούν επίσης να καταρτίζουν συμφωνίες που ρυθμίζουν την αμοιβή την οποία καταβάλλει ο χρήστης σε κάθε κατηγορία δικαιούχων, καθώς και κάθε άλλο ζήτημα που αφορά τις σχέσεις των δύο μερών στο πλαίσιο εφαρμογής του νόμου αυτού, όπως έχει μεταγενέστερα τροποποιηθεί. Από το συνδυασμό των παραπάνω διατάξεων συνάγεται ότι ο υπολογισμός της απαιτούμενης εύλογης αμοιβής γίνεται, κατ'αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευση του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν. Ο δικαστικός δε καθορισμός, σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, του ύψους της ευλόγου αμοιβής, που δικαιούνται οι δικαιούχοι

των συγγενικών δικαιωμάτων πρέπει να γίνει και υπό το φως των στόχων της με αριθμό 92/100 οδηγίας του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το ν.2121/1993. Το δικαστήριο, στην ειδικότερη αυτή περίπτωση, θα καθορίσει το ύψος της εύλογης αμοιβής, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής και μεταξύ άλλων κριτηρίων που πρέπει να λάβει υπόψη του, είναι η αξία της συγκεκριμένης χρήσεως στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, η δυνατότητα, από άποψη χρόνου ενδιαφερόντων και κατανοήσεως της γλώσσας, παρακολουθήσεως ραδιοηλεκτρονικών εκπομπών και προγραμμάτων με έργα ερμηνείας και παραγωγής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, ο κατά μέσο όρο ημερήσιος χρόνος χρήσης των προστατευόμενων έργων, αλλά και το ύψος της αμοιβής που καθορίστηκε με προγενέστερες αποφάσεις του ίδιου ή άλλου δικαστηρίου για επιχειρήσεις ανάλογης κατηγορίας και θέσεως (βλ.ΕφΠειρ 146/2021 ΝΟΜΟΣ). Τέλος, στην παρ. 4 του άρθρου 56 του ν.2121/1993 ορίζεται ότι για την πραγματοποίηση των κατά την παρ.1 περίπτωση α', β', γ' και δ' του προηγούμενου άρθρου διανομών, οι χρήστες οφείλουν να παραδίδουν στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, χωρίς καμιά καθυστέρηση, καταλόγους των έργων των οποίων αντίτυπα παράγουν ή πωλούν ή εκμισθώνουν ή δανείζουν καθώς και των έργων που εκτελούν δημόσια με μνεία του ακριβούς αριθμού των αντιτύπων που παρήχθησαν ή διατέθηκαν καθώς και της συχνότητας των δημόσιων εκτελέσεων. Ήδη δε στο άρθρο 23 του ισχύοντος ν.4481/2017, υπό τον τίτλο «Αμοιβολόγια», ορίζεται ότι οι δικαιούχοι πρέπει να λαμβάνουν κατάλληλη αμοιβή για τη χρήση των έργων τους. Οι χρεώσεις πρέπει να είναι εύλογες σε σχέση, μεταξύ άλλων, με την οικονομική αξία της χρήσης των δικαιωμάτων στο εμπόριο, αφού ληφθούν υπόψη η φύση και η έκταση της χρήσης των έργων και άλλων αντικειμένων προστασίας, καθώς και σε σχέση με την οικονομική αξία των υπηρεσιών που παρέχει ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης στον χρήστη. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ενημερώνουν τον ενδιαφερόμενο χρήστη για τα κριτήρια που χρησιμοποιούνται για τον καθορισμό των χρεώσεων αυτών (παρ.1). Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με ανάρτηση στην

ιστοσελίδα τους, όπως και κάθε μεταβολή αυτού και κοινοποιείται στον ΟΠΙ, αμέσως, προκειμένου να αναρτηθεί και στην ιστοσελίδα του τελευταίου σε μηχαναγνώσιμο μορφότυπο, σε σταθερό σημείο απόθεσης και εφόσον είναι δυνατό καθίσταται προσβάσιμο μέσω διασυνδέσεων προγραμματισμού εφαρμογών. Οι αναρτήσεις αυτές συνιστούν προϋπόθεση ισχύος του αμοιβολογίου. Κατά τη διαμόρφωση και εφαρμογή των αμοιβολογίων τους, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης οφείλουν να εφαρμόζουν αντικειμενικά κριτήρια, να ενεργούν χωρίς αυθαιρεσία και να μην προβαίνουν σε καταχρηστικές διακρίσεις (παρ.2). Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι αντιπροσωπευτικές ενώσεις χρηστών μπορούν να καταρτίζουν συμφωνίες που ρυθμίζουν την αμοιβή, την οποία καταβάλλει ο χρήστης σε κάθε κατηγορία δικαιούχων, καθώς και κάθε άλλο ζήτημα που αφορά τις σχέσεις των μερών στο πλαίσιο εφαρμογής του παρόντος νόμου και του ν.2121/1993. Οι συμφωνίες αυτές, όπως και κάθε τροποποίηση αυτών, κοινοποιούνται αμέσως στον ΟΠΙ και αναρτώνται στις ιστοσελίδες των μερών και του ΟΠΙ (παρ.3)

Στην προκείμενη περίπτωση, με την υπό κρίση αγωγή της, όπως παραδεκτά διορθώθηκε το περιεχόμενο αυτής με προφορική δήλωση της πληρεξουσίου της δικηγόρου, η οποία καταχωρήθηκε στα πρακτικά και περιέχεται στις έγγραφες προτάσεις της (άρθρο 224 εδ.β' του ΚΠολΔ), η ενάγουσα εκθέτει ότι αποτελεί ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, ο οποίος έχει συσταθεί, από τους αναφερομένους στην αγωγή οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, ήτοι α) από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», β) από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων των τραγουδιστών - ερμηνευτών με το διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ», και γ) από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων των μουσικών με το διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», δυνάμει του με ημερομηνία 28.9.2011 ιδιωτικού συμφωνητικού, και λειτουργεί με την νομική μορφή της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας με νομική προσωπικότητα, κατόπιν αδείας του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού, στην οποία έχει ανατεθεί η διαχείριση και άσκηση εν γένει όλων ανεξαιρέτως των δικαιωμάτων σε σχέση με την ενιαία και εύλογη αμοιβή του άρθρου 49 παρ.1 του ν.2121/1993, εκπροσωπεί δε, εντός της ελληνικής επικρατείας

όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους παραγωγούς υλικών φορέων, ερμηνευτές, καλλιτέχνες και μουσικούς, τόσο αναφορικά με το ελληνικό όσο και με το ξένο ρεπερτόριο. Ό,τι η εναγομένη, η οποία εκμεταλλεύεται στην παραλία Φούρκας Χαλκιδικής τη μνημονευόμενη στο αγωγικό δικόγραφο επιχείρηση διασκέδασης (cafe bar) με το διακριτικό τίτλο «HAVANA», εμβαδού 70,00 τ.μ., μολονότι προέβη σε χρήση στο κατάστημά της του δειγματοληπτικά αναφερομένου στην αγωγή ελληνικού και ξένου ρεπερτορίου, τα δικαιώματα επί του οποίου η ίδια η ενάγουσα διαχειρίζεται, καθ'όλη τη διάρκεια των ετών 2018, 2019, πλην των μηνών αναστολής λειτουργίας των καταστημάτων υγειονομικού ενδιαφέροντος κατά τη διάρκεια του έτους 2020, για την αντιμετώπιση της διασποράς του covid – 19 (οπότε και ο χρόνος λειτουργίας της δεν ξεπέρασε το χρονικό διάστημα των πέντε μηνών), εντούτοις, αρνήθηκε να συμπράξει σε διαπραγματεύσεις με την ενάγουσα για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής που οφείλεται για την χρήση αυτή και του τρόπου καταβολής και είσπραξης της, καθώς και να παράσχει στην ενάγουσα οιαδήποτε πληροφορία για τον καθορισμό της βάσης υπολογισμού της εύλογης αυτής αμοιβής, ενώ αρνείται να καταβάλει σ'αυτήν και το ποσό της εύλογης αμοιβής, όπως καθορίζεται από το παρατιθέμενο στην αγωγή, νομίμως δημοσιευθέν αμοιβολόγιο, το οποίο έχει καταρτίσει η ενάγουσα, και ανέρχεται για την κατηγορία Α.2. των επιχειρήσεων στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη, με εμβαδό έως 100,00 τ.μ., στην οποία εμπίπτει και η επιχείρηση της εναγομένης, για τα επίδικα χρονικά διαστήματα στο ποσό των 1.500,00 ευρώ, κατ'έτος. Με βάση τα ανωτέρω πραγματικά περιστατικά, η ενάγουσα ζητεί α) να καθοριστεί το ύψος της εύλογης αμοιβής για την ανωτέρω χρήση της εναγομένης στο ποσό των 1.500,00 ευρώ, για τα έτη 2018 και 2019, και στο ποσό των 750,00 ευρώ για τους μήνες λειτουργίας της επιχείρησης κατά τη διάρκεια του έτους 2020 (1.500,00 ευρώ Χ 50%), πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, και β) να υποχρεωθεί η εναγομένη να της καταβάλει, με βάση τις διατάξεις για την προστασία των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, άλλως επικουρικώς, με βάση τις διατάξεις για τον αδικαιολόγητο πλουτισμό, το ποσό των 1.500,00 ευρώ, για την εύλογη αμοιβή του έτους 2018, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, με τον νόμιμο τόκο από την 1η.1.2019, το ποσό των 1.500,00 ευρώ, για την εύλογη αμοιβή του έτους 2019, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, με τον νόμιμο τόκο

από την 1η.1.2020, και το ποσό των 750,00 ευρώ, για την εύλογη αμοιβή των μηνών λειτουργίας της κατά τη διάρκεια του έτους 2020, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, με τον νόμιμο τόκο από την 1η.1.2021, επικουρικώς, με τον νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης προς αυτήν της ασκηθείσας εναντίον της ενώπιον του δικαστηρίου τούτου αίτησης ασφαλιστικών μέτρων για τον προσωρινό καθορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής, άλλως και όλως επικουρικώς με τον νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της υπό κρίση αγωγής. Ζητεί, επίσης, να κηρυχθεί η παρούσα απόφαση προσωρινά εκτελεστή και να καταδικαστεί η εναγομένη στην καταβολή των δικαστικών της εξόδων. Με το ανωτέρω περιεχόμενο και αιτήματα, η υπό κρίση αγωγή παραδεκτά εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος δικαστηρίου, το οποίο τυγχάνει καθ'ύλην και κατά τόπον αρμόδιο (άρθρα 22 παρ.6 εδ.β' και 7 εδ.β' του ν.4481/2017, και 22 του ΚΠολΔ), προκειμένου να εκδικασθεί κατά την προκείμενη ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 22 παρ.6 εδ.β', 7 εδ.β' του ν.4481/2017, 591 και 614 επ. του ΚΠολΔ, όπως έχουν μετά την έναρξη της ισχύος του ν.4335/2015). Περαιτέρω, είναι νόμιμη στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 287, 345, 346 του ΑΚ, 1, 2 παρ.1, 3 παρ.1, 2, 46 παρ.3 εδ.β', 49 παρ.1, 56 παρ.1, 3 εδ.ε' και επ. του ν.2121/1993, 3, 5 παρ.1, 2, 7 παρ.1, 2 και 23 του ν.4481/2017 (τα οποία εν προκειμένω είναι εφαρμοστέα, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 53 παρ.11 και 54 παρ.1 του ν.4481/2017, ως εκ του χρόνου άσκησης της υπό κρίση αγωγής, ως μεταγενέστερης του χρόνου θέσεως σε ισχύ του εν λόγω νόμου, την 20η.07.2017), 2 έως 5, 7, 10 και 12 του ν.2054/1992 (με τον οποίο κυρώθηκε η Διεθνής Σύμβασης της Ρώμης), 907 και 908 περ.γ', 176 και 191 παρ.2 του ΚΠολΔ, εξαιρουμένης της επικουρικής βάσης αυτής που στηρίζεται στις διατάξεις για τον αδικαιολόγητο πλουτισμό, λόγω του επιβοηθητικού χαρακτήρα της αξίωσης του αδικαιολόγητου πλουτισμού και ενόψει του ότι η εν λόγω επικουρική βάση στηρίζεται εν προκειμένω στα ίδια πραγματικά περιστατικά που η ενάγουσα επικαλείται προς θεμελίωση της κύριας νομικής βάσης της αγωγής περί της οφειλομένης και καταβλητέας σ'αυτήν εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ.1 του ν.2121/1993 (βλ.ΑΠ 1372/2022, ΑΠ 1325/2019 ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσ 350/2021 Αρμ 2022, σελ.1290), του παρεπομένου αιτήματος για την επιδίκαση τόκων επί των αιτουμένων ποσών από την πρώτη ημέρα του ημερολογιακού έτους που έπεται του έτους κατά το

οποίο έλαβε χώρα η χρήση των προστατευομένων φωνογραφημάτων, το οποίο τυγχάνει απορριπτό ως μη νόμιμο, αφού η ενάγουσα ουδόλως επικαλείται ότι προέβη σε αντίστοιχη όχληση της εναγομένης για την καταβολή των εν λόγω αιτουμένων ποσών, ούτε συντρέχει εκ του νόμου αντίστοιχη δήλη μέρα για την καταβολή της αιτουμένης εύλογης αμοιβής, καθώς επίσης του παρεπομένου αιτήματος για την επιδίκαση τόκων επί του αναλογούντος ΦΠΑ, από την επίδοση της υπό κρίση αγωγής, το οποίο τυγχάνει επίσης απορριπτό ως μη νόμιμο, αφού εν προκειμένω ο ΦΠΑ θα καταστεί απαιτητός κατά τον χρόνο είσπραξης της εύλογης αμοιβής, ύστερα από το δικαστικό καθορισμό της, οπότε και θα εκδοθεί κατά τον χρόνο είσπραξης αυτής (δηλαδή στο μέλλον) το προβλεπόμενο από την φορολογική νομοθεσία φορολογικό στοιχείο, με την επισήμανση ότι ο φόρος τότε θα υπολογιστεί με βάση το ποσοστό που θα ισχύει κατά τον χρόνο εξόφλησης (βλ.ΑΠ 535/2018 ΝΟΜΟΣ). Κατόπιν τούτων, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, πρέπει η υπό κρίση αγωγή να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι για το καταψηφιστικό αντικείμενο αυτής έχει καταβληθεί το αναλογούν τέλος δικαστικού ενσήμου με τις νόμιμες υπέρ τρίτων επιβαρύνσεις (βλ.το με κωδικό 65121881995408120096 e – παράβολο της Γενικής Γραμματείας Πληροφοριακών Συστημάτων).

Απολειπομένης δε της εναγομένης, ενόψει της ερημοδικίας της, τα πραγματικά περιστατικά που συγκροτούν την ιστορική βάση της αγωγής, για τα οποία επιτρέπεται ομολογία, θεωρούνται ομολογημένα, και καθώς δεν υφίσταται εν προκειμένω ένσταση που να εξετάζεται αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο, πρέπει η υπό κρίση αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να γίνει δεκτή ως κατ'ουσίαν βάσιμη (άρθρο 271 παρ.3 και 591 παρ.1 εδ.α' του ΚΠολΔ) και α) να καθοριστεί η εύλογη και ενιαία αμοιβή που η εναγομένη οφείλει στην ενάγουσα για την χρήση των φωνογραφημάτων που διαχειρίζεται η τελευταία στο καφέ-μπαρ με το διακριτικό τίτλο εκμετάλλευσης της εναγομένης για έκαστο των ετών 2018 και 2019, στο ποσό των 1.500,00 ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, και για το έτος 2020, στο ποσό των 750,00 ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, ήτοι για τα προαναφερόμενα έτη στο συνολικό ποσό των 3.750,00 ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, και β) να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στην ενάγουσα το προαναφερόμενο ποσό των 3.750,00 ευρώ, με τον νόμιμο τόκο

από την επομένη της επίδοσης της υπό κρίση αγωγής, εξαιρουμένου του ποσού που αντιστοιχεί στον καταβλητέο ΦΠΑ, η τοκοφορία του οποίου θα εκκινήσει από την επομένη της έκδοσης του σχετικού φορολογικού παραστατικού. Πρέπει, επίσης, να κηρυχθεί η παρούσα απόφαση προσωρινά εκτελεστή, εν όλω, λόγω της φύσης των επιδίκων απαιτήσεων απορρεουσών από δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας, λαμβανομένου επιπρόσθετα υπόψιν ότι η καθυστέρηση στην εκτέλεση μπορεί να προκαλέσει σημαντική ζημία στην ενάγουσα και τα μέλη της. Πρέπει, τέλος, να καταδικασθεί η εναγομένη, λόγω της ήττας της, στην καταβολή των δικαστικών εξόδων της ενάγουσας (άρθρα 176, και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), κατόπιν υποβολής σχετικού αιτήματος από μέρος της τελευταίας, και να ορισθεί το νόμιμο παράβολο, το οποίο πρέπει να προκαταβληθεί, σε περίπτωση άσκησης εκ της εναγομένης ανακοπής ερημοδικίας κατά της παρούσας (άρθρα 501, 502 παρ.1 και 505 παρ.2 του ΚΠολΔ), κατά τα οριζόμενα κατωτέρω στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην της εναγομένης

ΟΡΙΖΕΙ το νόμιμο παράβολο, το οποίο πρέπει να προκαταβληθεί σε περίπτωση άσκησης ανακοπής ερημοδικίας, στο ποσό των διακοσίων (200,00) ευρώ

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι στο σκεπτικό κρίθηκε απορριπτέο

ΔΕΧΕΤΑΙ, κατά τα λοιπά, την αγωγή

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ την εύλογη και ενιαία αμοιβή που οφείλει η εναγομένη στην ενάγουσα, στο ποσό των χιλίων πεντακοσίων (1.500,00) ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, για έκαστο των ετών 2018 και 2019, και στο ποσό των επτακοσίων πενήντα (750,00) ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, για το έτος 2020, ήτοι στο συνολικό ποσό των τριών χιλιάδων επτακοσίων πενήντα (3.750,00) ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλει στην ενάγουσα, το συνολικό ποσό των τριών χιλιάδων επτακοσίων πενήντα (3.750,00) ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, με τον νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής, εξαιρουμένων των ποσών που αντιστοιχούν στο ΦΠΑ,

επί των οποίων θα καταβληθεί τόκος για το χρόνο από την έκδοση στο μέλλον του αντίστοιχου φορολογικού στοιχείου, μέχρι την πλήρη και ολοσχερή εξόφληση

ΚΗΡΥΣΣΕΙ την παρούσα προσωρινά εκτελεστή, ως προς την ανωτέρω καταψηφιστική της διάταξη

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος της εναγομένης τα δικαστικά έξοδα της ενάγουσας, τα οποία ορίζει στο ποσό των τετρακοσίων τριάντα (430,00) ευρώ

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημοσία συνεδρίαση στο ακροατήριο του παρόντος δικαστηρίου στον την 21-03-2024, δίχως την παρουσία των διαδίκων και της πληρεξουσίου δικηγόρου της ενάγουσας.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΦΩΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟ

Πολύγυρος 3-7-27
Η Γραμματέας

